

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 31 stycznia 2013 r. — Posteshop SpA — Divisione Franchising Kipoint przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-52/13)

(2013/C 123/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Posteshop SpA — Divisione Franchising Kipoint

Druga strona postępowania: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę 2006/114/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do ochrony przedsiębiorców dotyczy ona reklamy będącej jednocześnie reklamą wprowadzającą w błąd i niedozwoloną reklamą porównawczą, czy też dwóch odrębnych niezgodnych z prawem zachowań, mających również samodzielne znaczenie, polegających, odpowiednio, na reklamie wprowadzającej w błąd i niedozwolonej reklamie porównawczej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-76/13)

(2013/C 123/17)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade, G. Braun i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- Stwierdzenie, że Republika Portugalska nie podjęła środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2010 r. wydanego w sprawie C-154/09⁽¹⁾ Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej;
- Zobowiązanie Republiki Portugalskiej do zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 43 264,64 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie wykonania, począwszy od daty ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do daty pełnego wykonania wyroku z dnia 7 października 2010 r.
- Zobowiązanie Republiki Portugalskiej do zapłaty na rzecz Komisji ryczałtowej kary pieniężnej w wysokości 5 277,30 EUR za każdy dzień zwłoki od daty ogłoszenia wyroku z dnia 7 października 2010 r., i
 - do daty wykonania wyroku z dnia 7 października 2010 r., jeżeli Trybunał Sprawiedliwości ustaliłby, że Republika Portugalska wykonała wyrok z dnia 7 października 2010 r. przed datą wydania wyroku w niniejszej sprawie;
 - do daty wydania wyroku w niniejszej sprawie, jeżeli wyrok z dnia 7 października nie został rzeczywiście wykonany do daty wydania wyroku w niniejszej sprawie;
- Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Do chwili obecnej nie zostały wyznaczone przedsiębiorstwa odpowiedzialne za świadczenie usługi powszechnej w postępowaniu zgodnym z art. 3 ust. 2 i art. 8 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej.⁽²⁾ Z drugiej strony portugalska ustawa o komunikacji elektronicznej nadal przewiduje utrzymanie wszystkich zobowiązań wynikających z podstaw przyznania koncesji na świadczenie publicznej usługi telekomunikacyjnej przyjętych przez Decreto-Lei nr 31/2003, zgodnie z którymi świadczenie usługi powszechnej zostało przyznane PT Comunicações w drodze umowy koncesyjnej, która obowiązuje do 2025 r. W celu stwierdzenia powagi naruszenia Komisja proponuje Trybunałowi współczynnik powagi naruszenia 7 w skali od 1 do 20.

Sporne uchybienie zagraża osiągnięciu istotnych celów w dziedzinie prawa konkurencji związanych z liberalizacją rynku telekomunikacyjnego, poza tym że narusza ono podstawowe zasady prawa Unii, takie jak zasada niedyskryminacji. Poza tym naruszenie zagraża skuteczności usługi powszechnej, co

jest jednym z istotnych celów prawa telekomunikacyjnego. Obecnie udzielono koncesji Portugal Telecom, bez żadnego postępowania przetargowego, tak ograniczonego jak i nieograniczonego, a tym samym nie zagwarantowano, że usługa publiczna będzie świadczona na najlepszym warunkach po rzeczywistej cenie, i bez zagwarantowania warunków konkurencji ograniczając zakazane zakłócenia rynku.

⁽¹⁾ Zb. Orz. s. I-127.

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Quimper (Francja) w dniu 14 lutego 2013 r. — CA Consumer Finance przeciwko Francine Crouan z domu Weber, Tualowi Crouanowi

(Sprawa C-77/13)

(2013/C 123/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance de Quimper.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CA Consumer Finance.

Strony pozwane: Francine Crouan z domu Weber, Tual Crouan

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie wykładni prawa krajowego zatwierdzającej postanowienia o jednostronnej zmianie stopy oprocentowania umów kredytowych, pozostawiając ocenie kredytodawcy, w braku uzasadnionych powodów wyszczególnionych w umowie, motywy zmiany stopy oprocentowania i sposoby jej obliczania w sytuacji, w której te postanowienia są zgodne ze wzorem określonym w przepisach wykonawczych i jeżeli kredytodawca przestrzegał ustawowych wymogów dotyczących informowania kredytobiorcy w trakcie wykonywania umowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-86/13)

(2013/C 123/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, D. Martin, J.-P. Keppenne, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. o nieprzyjęciu wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2012 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur.

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Komisja podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 65 regulaminu pracowniczego oraz art. 1, 3 i 10 załącznika XI do tego regulaminu polegającego na tym, że wobec braku wniosku Komisji o zastosowanie klauzuli wyjątkowej z art. 10 załącznika XI Rada była zobowiązana do przyjęcia przed dniem 31 grudnia 2012 r. wniosku dotyczącego rocznego dostosowania wynagrodzeń i emerytur urzędników i pracowników Unii przedłożonego przez Komisję na podstawie art. 3 załącznika XI. Zdaniem Komisji Rada nie miała kompetencji do przyjęcia decyzji stosującej — zasadniczo — art. 10 bez stosownego wniosku Komisji i bez włączenia Parlamentu, będącego współprawodawcą w rozumieniu art. 10.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 64 regulaminu oraz art. 1 3 załącznika XI polegającego na tym, że mimo ciążącego na niej obowiązku Rada nie przyjęła nowych współczynników korygujących stosowanych do wynagrodzeń i emerytur, które to współczynniki zostały zawnioskowane przez Komisję w celu zapewnienia równego traktowania urzędników i emerytów niezależnie ich miejsca zatrudnienia lub, w zależności od przypadku, zamieszkania.